

Κίμων Ρηγόπουλος

Ξέρουμε καταρχάς ότι η «αποστασιοποίηση» μας προφυλάσσει. Δεν ξέρουμε, όμως, πότε ο εύλογος φόβος γίνεται ζωώδης απώθηση και ταυτοτικό στοιχείο μιας ανθρωποαγέλης, που τρέφεται μεθοδικά απ' αυτόν και από ολίγα snacks επικοινωνίας μέσω facebook.

Και τώρα; Τώρα που ξέμεινε από υποσχέσεις ο καπιταλισμός; Τώρα τραυλίζει φθόγγους ακατάληπτους ο ανεύθυνος άρχοντας. Κάνει πως δεν ξέρει τίποτα για τον φόνο. Πετάει την μπάλα στην εξέδρα της μοιρολατρίας και μουρμουρίζει: «έτσι είναι η ζωή και πώς να την αλλάξεις...», αν τον ρωτήσεις ποια είναι η τελευταία του επιθυμία, θα σου πει: να καταστρέψω τη ζωή, αν η καταστροφή της μου στοιχίζει λιγότερο από τη ζωή.

Έχοντας κάνει χρυσοφόρο ίσωμα και μπίζνα αντιπαροχής το οικοσύστημα, ντοπάροντας ασύστολα πανίδα και χλωρίδα για να κόψει -τρέχοντας μόνος του- το νήμα της κερδοφορίας με ρεκόρ απλησίαστα, παριστάνει τώρα το ανυπεράσπιστο θύμα μιας απρόβλεπτης παραξενιάς της φύσης. Έχοντας ναρκοθετήσει εκ φύσεως τον «ανθόσπαρτο» μονόδρομο μιας ανάπηρης ανάπτυξης, τώρα μετράει «φυσικές» απώλειες. Είναι ο καπιταλισμός που φέρει εντός του τον ξενιστή της αδηφαγίας του.

Έχουμε να αντιμετωπίσουμε ένα **διαγώνισμα με άγνωστο θέμα**. Σε αυτές τις περιπτώσεις είναι καλό να μην απαντάμε με αποστηθισμένες βεβαιότητες. Είναι καλό, επίσης, να μην υποκύπτουμε στη δεισιδαιμονία και τον αγνωστικισμό. Και είναι γόνιμο να απαντάμε με ερωτήματα που δεν ανακυκλώνουν τη σύγχυση, αλλά φωτίζουν ένα **νέο πεδίο σκέψης** και προβληματισμού.

Ξέρουμε κατ' αρχάς ότι η «αποστασιοποίηση» μας προφυλάσσει. Δεν ξέρουμε, όμως, πότε ο εύλογος φόβος γίνεται ζωώδης απώθηση και ταυτοτικό στοιχείο μιας ανθρωποαγέλης, που τρέφεται μεθοδικά απ' αυτόν και από ολίγα **snacks επικοινωνίας** μέσω **facebook**. Έχουμε

ανάγκη την ανταλλαγή ευχών που αναστηλώνουν την πίστη ότι δεν μας ξέχασαν και δεν τους ξεχάσαμε. Δεν ξέρουμε, όμως, πότε οι ευχές γίνονται το καταφύγιο της εμπεδωμένης απελπισίας μας και της άνευ όρων παράδοσής μας στους χειραγωγούς. Γνωρίζουμε ότι η όραση των εγκλείστων ελαττώνεται και ότι η αφή μας ατροφεί χωρίς άγγιγμα. Δεν ξέρουμε αν αυτό μπορεί να οδηγήσει σε μια ελλειμματική –κυριολεκτικά και μεταφορικά– όραση που την ορίζει φωτορυθμικά ο πανικός και σε μια ατροφική αφή, αφού ό, τι αγγίζεις θα είναι μια «παγίδα θανάτου». Αυτή η τροπή θα είναι μια κόλαση για αρχάριους και θα πρέπει να επιστρατεύσουμε το θάρρος της πολιτικής μας στράτευσης για να αποφευχθεί.

Είναι η στιγμή που αποκαλύπτεται η γύμνια του αστισμού, η στιγμή που η πολιτική δεν πείθει ως ανεύθυνη εξαγγελία

Εν τω μεταξύ, η κυβέρνηση τσουβαλιάζοντας ιατρικές φόρμες με φουστάνελες, προσπαθεί να σκαρώσει ένα **νέο εθνικό αφήγημα**. Σε αυτό ενοποιούνται ως άορατοι εισβολείς **οι πρόσφυγες, οι μετανάστες και ο κορωνοϊός**.

Σχέδιο ασθενικό, που όμως, δεν αποκλείεται να το ξιφουλκήσει όταν η πορεία της επιδημίας την υποχρεώσει σε μια εφ' όλης της ύλης απολογία. Τότε θα θυσιαστεί και η **Ιφιγένεια εν πανδημία** –Τσιόδρας– προκειμένου αυτή να απεκδυθεί την εγκληματική της πολιτική στην Υγεία. Μια πολιτική που οδηγεί μαθηματικά γιατρούς και νοσηλευτές στα όρια της φυσικής τους εξάντλησης, με άδειο το ρεζερβουάρ των εφεδρειών.

Και η αξιωματική αντιπολίτευση; Αυτοί που «θέλουν να σώσουν τον καπιταλισμό από τους καπιταλιστές»; Αυτοί ασκούν **«υπεύθυνη»**, δηλαδή μια ψοφοδεή αντιπολίτευση, περιμένοντας να **δρέψουν** χωρίς συστημικό κόστος **τους καρπούς** της επερχόμενης και πολύπλευρης **κρίσης**. Μόνο που τίποτα πια δεν θυμίζει ημέρες 2010-2015, όταν ο ΣΥΡΙΖΑ μπορούσε να δημαγωγεί αρμέγοντας βουλιμικά από ένα κίνημα ευάλωτο στη λεηλασία.

Η ζωή απαιτεί, η επιβίωση ζητιανεύει. Η ζωή για να είναι ζωή, επαναστατεί, η επιβίωση συνθηκολογεί.

Αισθανόμαστε υπερήφανοι με την αγωνιστική παρουσία των γιατρών και νοσηλευτών του χώρου της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Η συνέπεια λόγων και έργων τους «υποχρεώνει» τον δοκιμαζόμενο λαό να στραφεί σε αυτούς. Είναι η στιγμή που αποκαλύπτεται η γύμνια του αστισμού, η στιγμή που η πολιτική δεν πείθει ως ανεύθυνη εξαγγελία, αλλά επιζητεί εκείνα τα φυσικά πρόσωπα που την επικυρώνουν με την πράξη τους. Είναι η στιγμή που το σύνθημα:

«**Μόνο ο λαός θα σώσει τον λαό**», ενσαρκώνεται. Ανοίγεται η δυνατότητα ενός μετώπου υπεράσπισης της υγείας του λαού απέναντι στο μαύρο μέτωπο των εμπόρων της ζωής και του θανάτου του.

«**Ούποτε ποιήσεις τον καρκίνον ορθά βαδίζειν**», δηλαδή, ποτέ δεν θα κάνεις τον κάβουρα να βαδίσει σωστά. Το είπε ο Αριστοφάνης και το αποδεικνύει περίτρανα η παρούσα κρίση. Ένα σύστημα που περιφρονεί τον άνθρωπο δεν μερεμετίζεται ούτε αναπαλαιώνεται. Μόνο γκρεμίζεται.

Πηγή: **PRIN**